

BŘEZEN

O KRISTOVĚ SMRTI

Závěr tohoto měsíce března bude letos spojen s Velikonočním třídním, a tak se na ně můžeme připravit i následující úvahou o Kristově smrti, která je ústředním tématem Velkého pátku.

Jde o jedno z největších tajemství naší víry. Při každé mši svaté jde o mystické zpřítomnění této skutečnosti a věřící volají: „Tvou smrt zvěstujeme!“ Ptáme se však s posvátnou bází v srdci, zdali muselo jít dílo našeho vykoupení až tak daleko nebo do tak hluboké propasti jako je smrt Vykupitele.

Mnozí teologové a mystici o Kristově smrti rozjímali a pojednávali. Také ovšem žasli a děkovali. Právě tímto způsobem se máme možnost zaměřit i my. Úžas a vděčnost mají mít své důsledky – větší lásku k našemu Spasiteli a také z toho plynoucí ušlechtlejší život v křesťanské víře.

Nechme se znovu nadchnout precizním rozkladem tohoto tématu v redakci jednoho z největších mistrů teologie a duchovního života – sv. Tomáše Akvinského.

Ve své Teologické sumě o tomto tématu pojednává v šesti otázkách:

1. Zda bylo vhodné, aby Kristus zemřel.
2. Zda bylo smrtí rozloučeno spojení božství a těla
3. Zda bylo rozloučeno spojení božství a duše
4. Zda byl Kristus člověkem po tři dny smrti
5. Zda bylo jeho tělo početně totéž živé a mrtvé
6. Zda působila jeho smrt něco k naší spáse

Našemu autorovi bylo cizí nějaké slepé tvrzení bez náležitého odůvodnění. Pravdu se snažil prokázat důkladným třibením a pod palbou námitek. Schéma jednotlivých článků je ustálené. Nahlédněme do něj. Polemickými námitkami nejprve neguje zvolenou tezi. Potom uvede stručnou myšlenku k její obhajobě. To vše se zatím sbírá z přejetých zdrojů. Potom následuje jádro – odpověď Tomáše na danou otázku, která řeší samostatně daný problém a potvrzuje pravdivost vybrané teze. V závěrečné části tematického článku odpovídá na vznesené námitky z první části a vyvrací je na základě předchozího výkladu. Demaskuje tak jejich rozpornost.

Zkusme si přiblížit tuto metodu v pohledu na první tezi – článek v podobě otázky zda bylo vhodné, aby Kristus zemřel.

Tomáš tedy nejprve řadí námitky v nejčastějším trojím podání.

Negativní názor spočívá v popření vhodnosti. Co když nebylo vhodné, aby Kristus zemřel. A proč? Vždyť to, co je v určitém ohledu původní, nemůže se tomu zásadně protivit. Příkladem je oheň, který je původcem tepla, a tak nikdy nemůže být studený. Podobně i Syn Boží je původem a zdrojem veškerého života podle Žalmu: „U tebe je zdroj života.“ Proto se zdá, že není vhodné, aby Kristus zemřel.

Jaká další námitka se nabízí? Vychází z předpokladu, že smrt je větším nedostatkem než nemoc, protože nemocí se dospívá ke smrti. Nebylo však vhodné, aby Kristus chřadnul nějakou nemocí, jak praví sv. Jan Zlatoústý. Proto také nebylo vhodné, aby Kristus zemřel.

Poslední třetí námitka vychází z Kristových slov v Janově evangeliu: „Přišel jsem, aby měli život, a aby jej měli v hojnosti.“ Vůči tomu se zdá být Kristova smrt rozporná.

Nyní nastupuje obhajoba teze o Kristově smrti citací Písma z Janovy 11. kapitoly: „Prospěje vám, když zemře jeden člověk za lid, aby nezahynul celý národ,” což Kaifáš řekl prorocky, jak dosvědčuje sám Evangelista.

Andělský učitel – Tomáš rozlouskne problém následující úvahou: Musí se říci, že bylo vhodné, aby Kristus zemřel. A to nejprve na zadostiučinění za lidské pokolení, které bylo odsouzeno k smrti pro hřích podle Gen 2: „Kteréhokoliv dne pojíte, smrtí zemřete.” Vhodný způsob zadostiučinění za jiného je, když se někdo podrobí trestu, který jiný zasluhoval. A proto chtěl Kristus zemřít, aby smrtí za nás zadostiučinil, podle 1 Petr 3: „Kristus jednou zemřel za naše hříchy.”

Za druhé, na důkaz pravosti přijaté lidské přirozenosti. Jak říká Eusebius, „kdyby však, po setkávání s lidmi, ztrácejete se náhle unkl, prchaje před smrtí, ode všech by byl přirovnáván k přeludu.”

Za třetí, aby svou smrtí nás osvobodil od strachu ze smrti. Proto se praví v Žid 2, že „sdílel tělo a krev, aby smrtí zničil toho, jenž měl moc smrti, to jest d'ábla, a osvobodil ty, kteří bázní ze smrti byli po celý život podrobeni otroctví.”

Za čtvrté, aby tělesným umíráním „podobě smrti”, to jest trestnosti, nám dal příklad duchovního odumírání hříchu. Jak dokládá sv. Pavel Řím 6: „Když pak zemřel hříchu, zemřel jednou, když však žije, žije Bohu. Tak i sebe považujte za zemřelé hříchu, žijící pro Boha.”

A za páté, aby zmrtvýchvstáním ukázal svou moc, kterou přemohl smrt, a dal nám naději ve vzkříšení. Proto praví Apoštol 1 Kor 15: „Jestliže se hlásá, že Kristus vstal z mrtvých, jak to, že říkají někteří z vás, že nebude vzkříšení z mrtvých?”

Nejásá srdce nad moudrostí tohoto Tomášova výkladu? Kdo by lépe vystihl vhodnost Kristovy smrti? Žasněme a děkujeme!

Zbývá však ještě poslední část k rozuzlení a potvrzení teze vyvrácením vznesených námitek.

K té první je konstatováno, že Kristus je zdroj života jako Bůh, nikoliv jako člověk. Zemřel však ne jako Bůh, ale jako člověk. Proto říká Augustin proti Felicánovi: „Kristus nijak nepocítil smrt tak, aby ztratil život v tom, v čem je životem o sobě. Neboť kdyby tomu tak bylo, vyschlo by zřídlo života. Tudíž pocítil smrt podílem lidského cítění, které dobrovolně přijal; neztratil moc své přirozenosti, kterou vše oživuje.

K druhé námitce říká Tomáš, že Kristus nezakusil smrt pocházející z nemoci, aby se nezdálo, že umírá z nutnosti pro slabost přirozenosti. Ale zakusil smrt uvalenou z vnějšku, které se dobrovolně podvolil, aby se ukázala dobrovolnost jeho smrti.

Odpověď na třetí námitku je náročnější. Vychází z poznatku, že jedno protilehlé nevede o sobě k druhému; ale někdy případkově: jako studené někdy případkově zahřívá. Tímto způsobem nás Kristus svou smrtí přivedl k životu, když zničil svou smrtí naši smrt: jako ten, kdo snáší trest za druhého, odstraňuje jeho trest.

Tot' vše k řešení první otázky, zdali bylo vhodné, aby Kristus zemřel. Nepřipomíná nám to tak trochu detektivní pátrání? Na rozdíl však od obyčejné detektivky jde o mnohem víc, jde o všechno – totiž o naši věčnou spásu! Naši odpovědí je velkopáteční prostrace na začátku bohoslužby...

P.L.

4. NEDĚLE	3. NEDĚLE POSTNÍ
11. NEDĚLE	4. NEDĚLE POSTNÍ
13. úterý	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE FRANTIŠKA
18. NEDĚLE	5. NEDĚLE POSTNÍ
19. pondělí	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE - doporučený svátek
25. NEDĚLE	KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE
26. pondělí	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE
27. úterý	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE
28. středa	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE
29. čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
30. pátek	VELKÝ PÁTEK
31. sobota	BÍLÁ SOBOTA

PROGRAM VELIKONOČNÍHO TŘÍDENNÍ

Památka Poslední večeře Páně bude slavena

na Zelený čtvrtek v 17.30 hod.

spolu s obřadem mytí nohou v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Adorace v Getsemanské zahradě bude následovat do 21. hodiny podle rozpisu zúčastněných.

Na Velký pátek bude kostel sv. Jana Nepomuckého **otevřen v 9.00 hod.** Bude pokračovat adorace podle rozpisu. Ve **12.00 hod. bude kostel uzavřen.**

V 15.00 hod. bude v kostele Nejsvětější Trojice **pobožnost Křížové cesty.**

Obřady Velkého pátku začnou v kostele sv. Jana Nepomuckého v 17.30 hod.

Po jejich skončení bude adorace u Božího hrobu do 21.00 hod.

Na Bílou sobotu bude kostel sv. Jana otevřen od 9.00 hod.

Adorace budou pokračovat podle rozpisu. Kostel bude uzavřen ve 12.00 hod.

Vigilie ze **slavnosti Vzkříšení začne v 19.00 hod. v kostele sv. Jana.**

Po celý měsíc březen budou pokračovat pobožnosti křížové cesty

v pátek v 17.00 hod. v kostele Nejsvětější Trojice a

v sobotu v 17.00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého.

Oznámení

Postní duchovní obnova

Postní duchovní obnova farnosti v kostele sv. Jana Nepomuckého bude **v sobotu 10. března** uvedena **první promluvou od 15.00 hod.** Potom bude **příležitost k adoraci NSO, v 17.00 hod. pobožnost křížové cesty a v 17.30 hod. mše sv. s druhou promluvou.**

Biblické katecheze

Pravidelné **biblické katecheze** budou pokračovat v sále sv. Jana Nep. **v sobotu 3. a 17. března** po večerních bohoslužbách.

Apoštolát modlitby **Celosvětová síť modlitby s papežem** **Úmysly na březen**

Papežův úmysl k současné konkrétní situaci:

Bude oznámen sv. Otcem první březnovou nedělí.

Evangelizační úmysl

Formace k duchovnímu rozlišování

Aby si celá církev uvědomovala **naléhavost formace k duchovnímu rozlišování**, na osobní i komunitní rovině

Národní úmysl

za **dar rozlišování** trvalého od pomíjivého, cenného od prázdného, pravého od falešného (srv. Ž/90/89/).

ZÁPIS ZE SCHŮZE FARNÍ RADY (VSPKK) 9. 2. 2018

Přítomni: S. Hojek, V. Bobysud, P. Lohelius

1) V pondělí 12. 2. budou dokončeny práce na oknech vázičkárny u NT

2) Farnost byla upozorněna na pronájem hrobu P. Cyrila Bachana na hřbitově Malvazinky

3) Vít Bobysud jednal s úředníky Městské části Praha 5 **o dalším postupu s převedením pozemku pod budovou kostela sv. Jana**

4) Oprava části havarijní zadní části fasády kostela sv. Jana se vzhledem k odstranění měděné krytiny prodraží na **400 000,- korun**

5) Krytina na střeše kostela NT bude muset být pro opotřebenost nahrazena.

6) Zdivo sakristie kostela NT je ohroženo kvůli jílovitému podkladu. V budoucnu bude nutné zajistit zásadní **zpevnění pomocí betonových pilotů**. To si vyžádá značné **finanční náklady**.

7) Farní autobusová pouť se uskuteční **v sobotu 26. května na posvátná místa Karlovarska.**

8) Farní výprava na vzácná místa Prahy se uskuteční **do areálu Břevnovského kláštera v sobotu 9. června.**

9) Postní duchovní obnova farnosti bude **v sobotu 10. března.**

10) Ke vstupu do kostela NT budou umístěny dvě informační tabule s programem bohoslužeb.

Jedna bude dána k bráně vedoucí z ulice, druhá na hlavní dveře kostela z prostoru hřbitova.

Zapsal P.Lohelius

Svatý Bruno z Querfurtu, biskup a mučedník – připomínka 9. března v arcidiecézi Paderborn (Německo)

Svatý Bruno se narodil kolem roku 974 v šlechtické rodině v Querfurtu v Sasku. Studoval v katedrální škole v Magdeburku a stal se tam pak u sv. Mořice kanovníkem. V r. 996 se stal dvorním kaplanem císaře Otty III.

Velmi na něj zapůsobila mučednická smrt sv. Vojtěcha v dubnu 997. Ve stejném roce cestoval císař do Říma a Bruno ho doprovázel. Vstoupil roku 998 do kláštera svatých Bonifáce a Alexia na Aventinu, kde byl mnichem také sv. Vojtěch. Bruno složil r. 999 mnišské sliby a přijal jméno Bonifác, pod kterým je také znám. Věhlas sv. Romualda, hlasatele poustevnického způsobu života (a pozdějšího zakladatele řádu kamaldulských mnichů), ho přivedl do Ravenny a spolu s Romualdem založil poustevnu Pereo na ostrově u Ravenny.

Na přání císaře Otty měl Bruno převzít misii v Polsku, kterou si vyžádal polský kníže Boleslav Chrabrý. V roce 1002 (uvádí se i rok 1004) byl papežem pověřen tímto úkolem a v Magdeburku vysvěcen na arcibiskupa pro misijní území. Ve stejném roce pak zemřel i císař Otto.

Prvotním úmyslem bylo přivést k víře oblast mezi Labem a Odrou. Ale vzhledem k válce mezi císařem Jindřichem a polským Boleslavem Chrabrým, se Bruno odebral do Uher, do Sedmihradska a dokonce k Pečenehům v Kyjevské Rusi. Sešel se také s kyjevským knížetem Vladimírem. A vyslal snad své druhy i do Švédska.

Potom se vydal k Prusům (v oblasti severního Polska a Litvy), i když mu tam nemohla být zajištěna bezpečnost. Tam byl spolu s 18 druhy zabit dne 9. března (někdy se uvádí 14. únor) r. 1009 u Braniewa. Je nazýván druhým apoštolem Prusů, někdy i Bonifácem Východu. Kníže Boleslav vykoupil jejich těla a dal je přenést do Polska. V severovýchodním Polsku u obce Giżycko připomíná jejich smrt velký železný kříž.

Sv. Bruno je autorem různých literárních děl, mezi jiným životopisu sv. Vojtěcha (vyšel v naklad. Vyšehrad r. 2017). Dále Života Pěti bratří, kde líčí mučednictví pěti camaldulských mnichů v Polsku r. 1003 a j.

Podle pramenů z Internetu (Heiligenlexikon, Santiiebeati, Cath.encyc. aj.)

MP

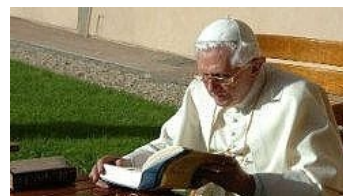

Benedikt XVI. Vnitřně jsem na pouti k Domovu

7.2.2018

Vatikán. Benedikt XVI. odpověděl čtenářům italského deníku Corriere della Sera. Novinář Massimo Franco mu před několika dny předložil, jménem velkého množství čtenářů, otázku, **jak se daří emeritnímu papeži pět let po odstoupení z úřadu. Odpověď Benedikta XVI., doručená do redakce** 6.2. ráno, vyšla 7.2. v plném znění na první stránce deníku:

Drahý dr. Franco, došlo mne, že si tolik čtenářů Vašich novin přeje vědět, jak prožívám toto poslední období svého života. Mohu k tomu říci pouze tolik, že za pozvolného ubývání fyzických sil jsem vnitřně na pouti k Domovu. Je pro mne velkou milostí, že jsem na tomto posledním, někdy namáhavém úseku cesty obklopen tak velkou láskou a dobrotou, jakou jsem si neuměl představit. V tomto smyslu vnímám také dotaz Vašich čtenářů jako okamžik doprovázení. Nemohu tedy než za to poděkovat a ujistit vás všechny o své modlitbě.

Se srdečným pozdravem Benedikt XVI.

Podpis je připojen vlastnoručně, typicky drobným písmem papeže Ratzingera.

Benedikt XVI. oznámil rezignaci na papežský úřad 11. února 2013, s upřesněním, že svatopetrský stolec bude neobsazen od dvacáté hodiny 28. února t.r.

13. března 2013 pak z konkláve vyšel jeho nástupce, argentinský kardinál Jorge Mario Bergoglio.

Své vzpomínky na poslední dny **před** abdikací a na první dny **po** abdikaci papeže Benedikta XVI. popsal maltský kněz *Alfred Xuereb*, který přes 5 let působil jako jeho osobní sekretář. Jemu také jako prvnímu sdělil papež již 5.2. 2013 svůj abdikací úmysl. Papežský sekretář již delší dobu před tím pozoroval papežovo hluboké soustředění, dlouhé prodlévání na modlitbách a konečně i vyrovnaný klid, se kterým mu papež sdělil své abdikací rozhodnutí. Sekretář jasně poznal, že papežovo rozhodnutí je nezvratné a že nemá smysl pouštět se do jakýchkoliv diskusí. Nezbylo než je se slzami v očích přijmout. P. A. Xuereb popisuje i odjezd, nyní již emeritního papeže Benedikta XVI., z Vatikánu 28. 2. 2013. Papež se na nádvoří vatikánského paláce rozloučil se zaměstnanci a s nastoupenou jednotkou vatikánské stráže a poté nastoupil do bílé vatikánské helikoptéry. Ta se za zvuku římských zvonů vznesla, opsala kruh nad Římem a za mávání lidí bílými šátky ze střech římských domů odletěla do Castelgandolfa, dočasného sídla emeritního papeže Benedikta XVI.

Podle RaVat

KVĚTNÁ NEDĚLE

Dne 25.3. tohoto roku dochází k souběhu dvou významných událostí - slavnosti **Zvěstování Páně** a **Květné neděle**. My se tentokrát budeme věnovat té druhé události, neb stojíme na prahu Svatého týdne, připomínky nejdůležitější události v historii lidstva. Během celého půstu jsme se krok za krokem připravovali na posvátnou zkušenost Svatého týdne, obraceli pozornost svého nitra tak, abychom se připravili na okamžik, kdy budeme sledovat nejvznešenější drama dějin.

Květná neděle, latinsky Dominica in palmis, neboli Palmare je označení pro šestou a zároveň poslední neděli postní. Připomíná jednak slavný vjezd Ježíše, jako knížete pokoje na oslátku do Jeruzaléma, jeho pláč nad městem, vyhnání kupců z chrámu, slovní střetnutí se svými protivníky - farizeji a zákoníky a zároveň se při bohoslužbách předčítá zpráva o umučení Ježíše Krista, tzv. Pašije. Název této neděle je odvozen od květů, jimiž bývaly kostely vyzdobeny a které mají připomínat palmové větve, jimiž lid vítal Ježíše Krista. V našich zemích se k tomuto účelu užívá tzv. kočiček, tedy vrbových větviček s částečně rozvinutými pupeny.

Pojďme se podívat, jaká je historie slavení Květné neděle a jak si ji připomínali naši předkové. Už r. 380 je doložen průvod s ratolestmi a obsažnější zpráva poutnice Etherie z 5.stol. uvádí, že se v Jeruzalémě v ten den za časného odpoledne shromažďovali křesťané na Olivové hoře a po bohoslužbě kráčeli s palmovými a olivovými ratolestmi v rukou do Jeruzaléma. Brzy se tento obřad s průvodem rozšířil nejprve v křesťanských církvích Východu. Na Západě už v 6.stol. existoval název Květná neděle, průvod s ratolestmi však nebyl ještě znám. Svěcení a užívání ratolestí je v západní církvi doloženo až v 8. stol. Brzy nato se v severněji položených zemích začaly používat místo palmových ratolestí jakékoliv vyrašené větvičky. Největší oblibu získaly rozkvetlé ratolesti vrby jívy.

V dřívějších dobách také další část slavnosti měla jinou podobu než jakou známe dnes. Po požehnání vrbových ratolestí knězem, kajícími modlitbami s žádostí o odpuštění hříchů a nápravě života a průvodu kolem kostela, část lidu se zpěváky vešel zpět do chrámu, načež se dveře zavřou. Kněží však zůstávají venku a zpívají chvalozpěv složený od biskupa Teodulfa. Potom zaklepá kněz křížem 3x na dveře chrámové, dveře se otevřou a průvod vejde do chrámu. Po průvodu následuje mše sv., při níž se čte evangelium o umučení Páně, svíce na oltáři se zhasínají na znamení smutku.

A jak probíhá slavnost Květné neděle dnes? Za shromáždění věřících mimo kostel, nebo v nutném případě vzadu kostela, kněz vyzývá lid k usebrání a uvědomění si významu této chvíle. Pak mlčky pokropí ratolesti svěcenou vodou a přečte jedno ze čtyř evangelií o vjezdu Páně do Jeruzaléma. Následuje krátká homilie s prosbou o vyslyšení našich proseb, posílení víry a následování Ježíše Krista celým svým životem. Průvod pak s ozdobeným křížem odchází do kostela, kde se bude slavit mše. Kněz pozdraví oltář a zakončí průvod mešní modlitbou. Na začátku mše se neříká Pán s vámi a evangeliář se nežehná ani nelíbá. Pašije se čtou či zpívají bez světel a okuřování, avšak s důrazem na zvlášť slavnostní ráz. Přednášet je mohou střídavě ministranti i laici, ale úloha Krista vždy náleží knězi. Následuje pak už bohoslužba oběti.

Jak už jsme v úvodu předeslali, Květná neděle je vstupem do Svatého týdne. Paprsek světla prořízne tmu. Ježíšův vjezd do Jeruzaléma je předobrazem Jeho královské a velekněžské vznešenosti. Vítězové rozhodných bitev slavili triumfální vjezdy, když pro ně dříve obětovali životy jiní. Ježíš chce obětovat SEBE, je to náš Vykupitel a Pán. Chceme Mu vyjít vstříc celým svým životem a radostně jako dřívější zástupy volat: „Požehnaný ten, který přichází ve jménu Hospodinově“..

At' s radostí jdeme za svým Králem, Ježíšem Kristem a jednou s Ním vstoupíme do Věčného Jeruzaléma....!

M.Val.

Pražští arcibiskupové

42.část

Miloslav kardinál Vlk (17. května 1932 Líšnice u Milevska – 18. března 2017 Praha) byl 35. arcibiskupem pražským a 23. primasem českým. Po maturitě na Jirsíkově gymnáziu v roce 1952 pracoval krátce jako pomocný dělník ve slévárně, následně nastoupil na základní vojenskou službu. V letech 1955 – 1960 studoval na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy obor archivnictví. Po absolutoriu působil v roce 1960 krátce jako okresní archivář v Třeboni, další rok pak jako samostatný archivní pracovník v Okresním archivu v Jindřichově Hradci. V letech 1961 –1964 působil ve stejné funkci v Okresním archivu v Českých Budějovicích. Jako podnikový archivář ve Státní bance Československé pracoval v letech 1986 –1988.

V roce 1964 odešel studovat do semináře do Litoměřic. Dne 23. června 1968 byl vysvěcen na kněze a jmenován sekretářem českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. V roce 1971 však musel toto místo z rozhodnutí úřadů opustit a odejít spravovat malé farnosti (Lažiště a Záblatí, posléze Rožmitál pod Třemšínem). V roce 1978 mu byl odebrán státní souhlas, což pro něj bylo jednou z nejbolestnějších událostí jeho života. Odešel do Prahy, kde se živil jako myč výkladních skříní. Teprve k 1. lednu 1989 mu byl vrácen státní souhlas, takže se mohl vrátit do duchovní správy, a to nejprve na Klatovsku, později na Šumavě.

Dne 14. února 1990 byl jmenován biskupem českobudějovickým (vysvěcen a intronizován 31. března 1990). Pustil se do obnovy diecézních struktur zdevastovaných komunistickou diktaturou a 18 let dlouhou sedisvakancí (od smrti biskupa Josefa Hloucha), snažil se o obnovu církevního školství a řeholního života v diecézi. Řada jeho projektů byla dokončena až za jeho nástupce Antonína Lišky.

Dne 27. března 1991 byl biskup Miloslav Vlk jmenován pražským arcibiskupem. I zde se pustil do obnovy komunistickou diktaturou zdevastované arcidiecéze. Snažil se o obnovu církevního školství a vrátil do Prahy Arcibiskupský kněžský seminář, charitativní činnosti (v roce 1993 založil Arcidiecézní charitu) i řeholního života v diecézi. Dne 26. listopadu 1994 byl jmenován kardinálem titulu Santa Croce in Gerusalemme.

Z titulu svého úřadu musel řešit dlouhodobou a stále sílící krizi na Katolické teologické fakultě, na níž se dostal do tvrdého sporu s jejím děkanem Václavem Wolfem. Konflikt nakonec vygradoval na přelomu 20. a 21. století: v roce 2000 kardinál Vlk vetoval Wolfovo třetí zvolení děkanem a v roce 2002 mu odebral kanonickou misi pro vyučování katolické teologie.

Jako formální hlava katolické církve usiloval o majetkové narovnání mezi církví a státem, nicméně parlament odhlasoval uzavření této otázky až v roce 2012 – stát vrátil majetek církvi. Obzvláště významný byl spor mezi církví a státem o katedrálu sv. Víta. Spory o katedrálu ukončila 24. května 2010 dohoda mezi Vlkovým nástupcem, nově ustanoveným pražským arcibiskupem Dominikem Dukou a prezidentem Václavem Klausem.

Na začátku roku 2017 ohlásil kardinál Vlk vážné onemocnění. Byla mu diagnostikována pokročilá rakovina plic, která již metastázovala do kostí. Zemřel v sobotu 18. března 2017 ve věku 84 let. Pochován byl do krypty pražské katedrály.

J. Vaš.

Použitá literatura:

Hoffmannová, Jaroslava – Pražáková, Jana,

Biografický slovník archivářů českých zemí, Libri, Praha, 2000.

Alain Boudre, *Umývač výloh a arcibiskup*. Praha, Nové město, 2016.

www.wikipedia.org

Pozn. redakce: V dubnu 2017 vyšel v Košířském farním listu k úmrtí kardinála M. Vlka článek s jeho fotografií...

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně